

det forbauser mig i højeste Grad, at det ærede Udvalg, naar det erkjender dette, ikke kan komme til at tænke paa, at, naar der tilkommer det danske Folk en berettiget Ros og Anerkjendelse, fordi det i 1848 gik fra den absolute Forsatning over til en af de frieste Forsatninger i Europa uden at gjøre sig skyldig i nogenformhelst af de Udskielser, som ellers paa de fleste andre Steder finde Sted under store Omvæltninger, har Embedsstanden, som de Herrer selv sige har havt en sa stor Indflydelse paa Folkets Udsvilling, sin Andel i denne Ros og Fortjeneste. Det er mig derfor ufatteligt, at man kan udtale sig saaledes om den danske Embedsstand paa samme Tid, som man med berettiget, jeg vil ikke sige Stoltthed, men Tilfredshed, kan se hen til den Maade, hvorpaa vi alle rede i den første Tid benyttede vor frie Forsatning. Naar Flertallet udtaler sig om den latinske Dannelselse, befinder jeg mig ogsaa her til en vis Grad paa Flertallets Standpunkt, forsaavidt jeg erkjender, at en mere praktisk Uddannelse til Embeds-gjæringen vistnok vilde have været heldigere for Embedsstanden, end en streng videnskabelig Dannelselse, navnlig i sproglig Retning; men ogsaa her forekommer det mig, at Flertallet har dømt med en forunderlig Ensidighed. At man ikke kan befri Embedsstanden for menneskelige Skrupeligheder, er ganske naturligt; men selv om det var givet, hvad jeg ikke vil benegte, at der hos den tidligere Embedsstand kan have været en Overvurdering af de Kundskabers Værd, som den ad den Wei var kommen i Besiddelse af, og selv om en saadan endnu kan være tilstede hos enkelte af Embedsmændene, kan dertil jo bemærkes, at noget Lignende vistnok findes hos Enhver, som er her tilstede. Er ikke Enhver tilbøjelig til at betragte netop det Maal af Kundskab og den Wei, hvorigjennem han har erhvervet sig dem, for den bedste? Er det dog ikke en af Dannelsens vigtigste Egenskaber, at den mere og mere lærer Mennesket at erkjende det Mangelfulde netop i sin Viden? Hvad er det Overmod, man taler om, og som der kan findes Spor af hos enkelte videnskabelig dannede Mænd, i Sammenligning med det raa Overmod, der findes hos de saakaldte halostuderte Købere? Gives der noget Overmod, som er modbydeligere end den Uvidendes raa Grin, naar han staar ligeoverfor Kundskab og Dannelselse, som ligge udenfor hans Synsøerne? Jeg for mit Vedkommende er fuldstændig enig med de Herrer i, at der findes Brøst og Mangler hos Embedsstanden, men jeg er paa ingen Maade enig i, at disse findes i større Grad hos denne Stand end hos alle andre Samfundsklasser. Det er denne ensidige Dom, der er fældet over Embedsstanden, som jeg ikke har kunnet afholde mig fra at udtale mig imod. Jeg er ikke særlig knyttet til Embedsstanden eller føler mig kaldet til at forsvare den, men som Medlem af denne Forsamling, som Folkerepresentant og som Medlem af Folket kan jeg ikke Andet end føle, at

det er en Dykke for det danske Folk, at det har en saa hæderlig og retfærdig Embedsstand, som det har, selv med alle de Brøst og Mangler, der maatte klæbe ved den som Mennesker. — Den ærede Ordfører for Flertallet fremsførte en ganske mærkelig Motivering af det Endringsforslag, der er stillet udenfor Udvalget af Udvalgets øvrige Medlemmer med Undtagelse af mig. Dette Endringsforslag har ogsaa en ganske mærkelig Historie. Da Udvalget foreslog den Forandring i Regjeringens Udkaft, som man nu i denne Henseende vil føre tilbage til sin tidligere Skikkelse, var jeg derimod, jeg fremhævede da de Grunde, som jeg for mit Vedkommende ansaa for fuldstændig tilstrækkelige til at godtgjøre, at denne Forandring var uheldig; men da man tilstræbte igjennem en almindelig Overenskomst at samle alle Udvalgets Medlemmer tilligemed Regjeringen for at faae et enstemmigt Forslag forelagt for Thinget, fandt jeg mig i at gaa ind paa denne Forandring for derved at opnaa den Enstemmighed, som man ansaa for en væsentlig Betingelse for, at Forslaget kunde komme til at gaa glat igjennem Salen. Nu er Forslaget kommet tilbage fra Landstinget, og det ærede Flertal er nu enigt i at ville tilbageføre Lovforslaget, hvad dette Punkt angaar, til sin tidligere Skikkelse, hvori jeg ogsaa erklærede mig enig, men saa tilbagetages dette Forslag i Udvalget, og derpaa bringer man det ind her i Salen som et Forslag af Udvalgets Medlemmer, undtagen mig, stillet udenfor Udvalgs møderne. Jeg er ikke istand til at indse, hvad Hensigten er dermed. Er det den, at jeg ikke skal have Gæren af at have været med til at skaffe disse faa Telegrafembedsmænd en Forhøielse, maa jeg sige, at jeg gjerne renoncerer paa denne Gæren. Naar de blot faae Forhøielsen, er det mig ligegyldigt enten de faae den ved Flertallet eller ved mig; men Motiveringen var saa beynærlig. Den ærede Ordfører motiverede nemlig Forslaget med, at nogle af disse Embedsmænd havde underrettet Udvalget om, at de, naar de bleve forfremmede til Overtelegrafister, kunde blive forflyttede. Det var rigtignok en mærkelig Oplysning, at Embedsmænd, naar de forfremmes fra en Stilling til en anden, kunne blive forflyttede. — Det har Udvalgets Flertal altsaa ikke før vidst — og det er denne mærkelige Oplysning, der paa en Gang har forandret Udvalgets Flertals Standpunkt; det er forbausende! Jeg gjorde gjældende, og den ærede Minister gjorde gjældende, at det, naar man forfremmede en Mand til en højere Stilling, var naturligt, at hans Gage ogsaa blev forhøiet. Det forekom mig at være et stærkt Argument, da det i Almindelighed ikke anses for en Forfremmelse for en Embedsmand, naar han kun faar Navnet og maake mere ansvarfulde Forretninger, men ikke en Forbedring af sine Indkomster. Det forekom mig og det forekom vistnok ogsaa Ministeren, at der deri laa det vigtigste og eneste Argument